

Hồi thứ hai mươi tám
Người Người Đinh Liêu, An Oán Phân Minh

Sở Vân cất tiếng cười sang sảng, lạng người đến và lập tức nắm hán tử cao to của Bách Giác Bảo đã bị chưởng phong của chàng đánh bắn ra ngoài hơn một trượng, rồi tiếp đó hai tay từ phía dưới sườn đánh vút lên quật ngã thêm hai đối thủ nữa.

- Minh chủ đến rồi!

Những tiếng hoan hô của những tráng sĩ áo đen cất lên đầy phần khích. Sở Vân cười hỏi:

- Tình hình chiến cuộc ra sao rồi?

Lập tức có một thuộc hạ chạy đến, khom lưng báo cáo:

- Bẩm Minh chủ ! Bên ta thương vong gần một nửa, nhưng bên địch đã tan nát cả rồi, chỉ còn một số ít cố đề kháng.

- Các người hãy cẩn thận, tại hạ đi xem xét tình hình.

Lời chưa dứt, thân hình chàng đã vọt đi hơn bốn trượng, lao thẳng tới một đối thủ thân hình to lớn, tuổi độ tứ tuần, tay múa vun vút ngọn trường tiên to bằng bắp tay đầy gai nhọn đang đánh lui hai thuộc hạ của Kim Điện Minh. Vừa nhìn thấy hán tử trung niên nọ, Sở Vân rung động toàn thân, đứng sững cách hán chùng năm thước, thốt lên:

- Lý Tam Nghĩa, đã lâu lắm rồi...

Hán tử nọ quay ngoắt lại đưa mắt nhìn Sở Vân sắc mặt bỗng biến đi, lắp bắp:

- Lãng tử...lãng tử...

Rồi vội vã thối lui ba bước, ngọn Mãng Long Tiên cầm trên tay hấn bỗng thả xuôi xuống. Chính hấn, Mãng Long Tiên Lý Tam Nghĩa là một trong sáu người đã cố giết Sở Vân trên bãi biển hơn ba năm về trước. Sở Vân nhìn hấn cười ghê rợn:

- Đúng, chính ta đây, chính lãng tử đây!

Lý Tam Nghĩa toàn thân run rẩy, lắp bắp:

- Người...lẽ nào người chưa chết...là người hay ...là quỷ?

Sở Vân từ từ bước tới, lạnh lùng nói:

- Người cũng thế mà quỷ cũng thế, Lý Tam Nghĩa món nợ năm xưa đã đến lúc người phải trả rồi, người còn nhớ cái đêm mưa gió ấy chứ, người còn nhớ biển đêm giận dữ thét gào chứ ? Lý Tam Nghĩa, ta không

thể chết...Lý Tam Nghĩa, ta đợi cái ngày tìm các người để trả thù.

Lý Tam Nghĩa quá hiểu mối thù năm xưa không thể nào có thể xóa bỏ được, bởi vì nó không có lý do gì để giải tỏa.

Đột nhiên hắn nghiêng rằng, vung tít ngọn roi quật về phía Sở Vân bảy roi nhanh như chớp. Sở Vân cười nói:

- Khá lắm, vẫn đúng là ngọn roi đã từng lấy máu của ta đây.

Lời chưa dứt thì thân hình Sở Vân đã như một làn khói mỏng xuyên qua màn roi khủng khiếp của đối phương. Lý Tam Nghĩa mặc dù kinh hãi nhưng vẫn tung ra hết roi này đến roi khác hung dữ cực kỳ. Sở Vân vừa lách người giữa các đường roi, vừa nói:

- Lý Tam Nghĩa, ta cho người tiếp tục xuất mười roi nữa!

Lý Tam Nghĩa hung dữ hét lên:

- Họ Sở kia ! Dù mạnh người có lớn thì xem thử đêm nay ai sẽ có mạng lớn hơn?

Sở Vân lách người tới, đưa tay chụp vào cổ tay đối thủ rồi song cước tung lên đá vào tám đại huyết trước người Lý Tam Nghĩa, liên hoàn cước nhanh như gió khiến hắn ta phải dội về phía sau hơn ba bước. Sở Vân nói to:

- Đã đủ mười roi rồi.

Lời vừa dứt, chưởng ảnh đã như những cơn sóng dữ âm ỉm ập tới người đối phương. Lý Tam Nghĩa lúc ấy cảm thấy mình như một chiếc lá khô dập dờn trên sóng dữ, tám thân hắn cứ theo luồng kinh lực ấy mà dịch chuyển, tay chân luống cuống không sao có thể làm theo ý mình được. Trong cơn kinh hãi, hắn gào lên một tiếng, lấy hết sức bắn ngược thân hình về phía sau, ngay lúc ấy một luồng kinh lực đã đoạt lấy ngọn roi trên tay hắn.

Thế rồi một sức mạnh vô hình nhắc bổng thân hình hắn lên ném vào không trung, rồi rơi bộp xuống đất nghe một tiếng chói tai, máu huyết xối xả tuôn ra.

Rồi những ngọn roi tới tấp quất vào người hắn xé nát thịt da, một mảng thịt to tướng trên đùi hắn đã bị đánh bay ra hàng bảy trượng. Lý Tam Nghĩa quần quai trên mặt đất, đôi mắt khép hờ, hơi thở đứt quãng, quần áo rách nát da thịt đầm máu. Sở Vân lạnh lùng nhìn hắn:

- Lý Tam Nghĩa người cảm tức ta lắm phải không? Hơn nữa người còn ngạc nhiên về võ công siêu việt của ta nữa phải không?

Lý Tam Nghĩa thu hết sức lực cố mở to đôi mắt, nói ngắt quãng:

- Đúng, đúng... Sở Vân... người quả là may mắn...

- Ta cũng phải cảm ơn các người nữa chứ, họ Lý kia chắc người biết người sắp chết rồi chứ?...

- Sở Vân... thế này... người thỏa mãn rồi chứ ?

- Chưa đâu ! Chỉ khi nào ta đập bằng Bách Giác Bảo và tìm thấy bốn đứa lọt lưới kia, mới có thể gọi là bớt giận.

Bồng Lý Tam Nghĩa bật cười, đưa tay chỉ vào Sở Vân, miệng lấp bấp:

- Sở Vân ... bốn con cá lọt lưới... có phải gồm ba công tử.. và .. Tiêu Vận Đình. .. chứ gì?

- Đúng thế! Điều ấy có gì đáng để người cười?

- Phải, ta cười vì... người ... tổn công nhọc trí... huy động... lực lượng đến đây... mà lại để cho kẻ thù... lớn nhất lọt lưới...

Kẻ nào đã lấy máu ta, ta sẽ lấy lại máu hấn không một ai xâm phạm tới ta mà có thể ung dung tự tại được, chỉ cần kẻ ấy còn sống trên cõi đời này. Người thấy đấy, vết thương mà ngọn Mãnh Long Tiên khoét sâu trên thân thể người, nếu không lành cũng chính vị trí ấy trên thân thể ta ba năm trước cũng ngọn roi này đã từng tàn phá như thế.

- Đúng...đúng lắm... người đã... đã được bồi hoàn... Trời ơi... sai lầm này ai đã gây nên... Ta... mất ta... bỗng tối lại rồi ...Ta không còn... nhìn thấy người nữa ... Sở Vân ta... ta đi đây...

Sở Vân lạnh lùng nói:

- Đó là cảm giác khi sắp chết, người đã hưởng rồi đó, người sợ không? Người có tiếc cuộc sống này không? Người có thèm khát tia nắng mặt trời kia không ? Người chết đi, tất cả sẽ không còn thuộc về người nữa, kể cả những gì người thương yêu nhất. Mai đây chỉ còn nắm xương trắng của người lẫn trong cát đất, linh hồn người sẽ dần vật vờ với lý do vì sao người phải vội lìa xa cõi đời như thế?

Lý Tam Nghĩa bỗng bật kêu to:

- Máu máu... khắp nơi đều là máu... A ta đã nhìn thấy lưới hái.. của tử thần rồi, nó có màu đen. Trời ơi, Sở Vân ... ta đã sai rồi... ta không muốn chết...Sở Vân trầm ngâm một rồi bước đi, vỗ lên đại huyệt của Lý Tam Nghĩa rồi ấn vào miệng hấn một viên thuốc màu ngọc bích. Lý Tam Nghĩa “ực” lên một tiếng rồi nhũn người nằm trên mặt đất. Sở Vân nhìn khuôn mặt của Lý Tam Nghĩa lúc ấy, lẩm bẩm tự nhủ:

- Lý Tam Nghĩa , Lý Tam Nghĩa ta đã tha mạng người, nhưng người vĩnh viễn là kẻ tàn phế vô tâm trí người sẽ luôn luôn mang nỗi kinh hoàng, như thế với người, ta đã khoan hồng lắm rồi. Cứ nghĩ đến

hành vi của người đối với ta ba năm về trước thì ta đã quá nhân nghĩa với người đấy...

Lúc ấy, từ phía xa có những tiếng kêu thảm thiết vang lên, rồi những bóng đen lao nhanh về phía Sở Vân, trong đó có một chiếc bóng to cao nhất lướt đến bên chúng, kêu lớn:

- Chủ nhân, chủ nhân, ôi đêm nay giết sướng tay quá!

Sở Vân quay lại, trầm giọng hỏi:

- Cáp Sát, phó minh chủ của các người đâu rồi?

- Phó Minh chủ đang cùng hai tiểu tử một gậy một búa đánh nhau rất là ác liệt, ngoài ra còn có một trung niên hán tử đứng bên thỉnh thoảng đánh lén nữa, quả là xấu hổ.

Sở Vân bật cười hỏi tiếp:

- Thế còn những người kia thế nào?

- Bọn chúng có khoảng một trăm tên, nhưng mà có vẻ ngu ngơ lắm, chẳng biết một tí chiêu pháp nào cả. Chúng thuộc hạ tiến vào liền ném cho bọn chúng mấy chục quả Hoả Long Đan, rồi lại ra tay quạt ngã bốn năm mươi tên nữa. Thế là hỗn chiến bắt đầu, bên ta thương vong năm sáu người, còn lại chẳng tổn thất gì cả! Minh chủ, tên tiểu tử đang nằm kia bản lĩnh khá lắm, vết thương trên tay thuộc hạ là bởi ngọn roi đầy gai của hắn gây nên đó. Chủ nhân, người đã xử hắn rồi à?

- Cáp Sát! Từ nay về sau người mãi mãi sẽ không bao giờ bị hắn đánh cho như hôm nay nữa tất cả tứ chi xương cốt của hắn đã bị ta đánh gãy nát cả rồi, lại làm cho lục phủ ngũ tạng của hắn chấn động cả, nhưng ta lại cho hắn một viên “Bảo Khí Đơn” cứu lấy tấm thân tàn phế ấy để hắn có dịp hối hận về những tội ác mà hắn gây ra.

- Phải lắm, thưa chủ nhân, đó chính là cách xử hay nhất “Hoạt Thụ Tội”.

Sở Vân nhìn Cáp Sát một lúc rồi nói:

- Cáp Sát, người đi giúp sức cho các chiến hữu tiêu diệt tàn quân địch, ta đến xem tình hình của Phó Minh chủ.

- Phó minh chủ đang ở đằng kia, người ấy không cho chúng thuộc hạ giúp sức!

Sở Vân chẳng nói gì, chỉ vọt người bắn đi, chốc lát đã thấy trước mặt có bốn bóng người đang giao đấu thật là thảm khốc.

Tử Tâm Điều Cừ Hạo công lực thâm hậu vô cùng, mỗi lần xuất thủ là mỗi lần khiến cho ai nấy đều kinh hồn bạt vía. Nhưng cùng giao đấu với Cừ Hạo là hai lão nhân một mập, một ốm, mặt lạnh như băng, võ

công cũng cực kì thâm hậu. Họ lạnh lùng xuất thủ, một tiếng báo hiệu cũng không cất lên nữa. Tuy họ phối hợp với nhau hết sức tinh vi, nhưng võ công của đối thủ của họ lại cao cường vô cùng, nên mỗi lúc một lâm vào hiểm địa, sắp thất bại tới nơi rồi.

Có một người cứ nhảy nhót khiêu khích Cừu Hạo mãi mà không vào tham trận, người ấy mặt vô cùng lạnh lùng, tuổi độ trung niên và dù cho hấn khiêu khích, phá rối thế nào đi nữa thì cũng không làm thay đổi được cục diện trận đấu.

Sở Vân chăm chú nhìn vào người ấy, hai tay nắm chặt lại, nhưng đôi mắt chàng ta lại lộ vẻ biết ơn sâu sắc, người ấy chẳng ai xa lạ đối với Sở Vân, mà chính là con người lòng đầy nghĩa hiệp khi đối xử với kẻ thù: Thanh Ấn Chuông Hồ Tang.

Lúc này trên mặt của Cừu Hạo đã hiện lên sát khí, ông ta thét lên một tiếng rung chuyển, tung ra sáu chưởng kinh phong khủng khiếp rồi thân hình như cánh chim đại bàng bay vút lên, tứ chi làm một động tác cực đẹp trong không gian, đảo người lao vút trở xuống. Hai lão đối thủ một béo một gầy kia thấy Cừu Hạo tung ra sáu chưởng thì cũng liều mạng đem hết sức bình sinh ra phát chưởng đón đỡ, trong lúc hai lão còn đang thở hổn hển thì từ trên cao, đối phương đã lao bổ xuống. Vừa ngược nhìn thấy thế công ấy của đối thủ bọn họ không giấu nổi kinh ngạc thốt lên:

- Điều Dục Kích Vân

Tử Tâm Điều Cừu Hạo cười lớn nói:

- Tứ Thủy Song Hàn, võ công này hai vị cũng sử dụng được chứ?

Vừa dứt lời thì thân hình của Cừu Hạo đã biến thể trở về chiêu thức cũ, lao bổ xuống.

Nhìn cục diện trận đấu, Sở Vân cũng thấy rõ Tử Tâm Điều sử dụng chiêu thức mà năm ấy Vô Úy Kim Điều Võ Huyết Nan nhìn thấy và cũng chính Vô Úy Kim Điều lưu lại cho tứ đại sát thủ. Chiêu ấy đã xuất ra thì chỉ có một vài cao thủ thượng đỉnh giang hồ mới mong tránh khỏi.

Tứ Thủy Song Hàn cũng thét lên một tiếng, lưng dựa vào nhau, mỗi người xuất ra hàng chục chưởng để ngăn chặn đối phương. Đứng bên, Thanh Ấn Chuông Hồ Tang cũng lập tức lướt tới vận tuyệt kĩ vào song chưởng cùng hướng về phía Cừu Hạo, đem hết sức bình sinh đánh ra những chưởng Thanh Ấn đầy uy lực.

Sở Vân thấy thế thì giật mình vì chàng biết chiêu thức mà Cừu Hạo sử dụng độc ác phi thường không chỉ đánh vào đối thủ những đòn vô

cùng mạnh mẽ mà ngay cả người sử dụng nó cũng bị tổn hao chân khí không ít.

Trong lúc Sở Vân còn đang suy nghĩ thì thân hình chàng đã lướt về phía trước, song chưởng mãnh liệt phát ra một đạo kinh lực hất bắn Thanh Ấn Chưởng Hồ Tang ra ngoài hai trượng. Ngay khi ấy, những tiếng vang âm âm nổi lên, hai vòi máu tươi phun ra dài cả năm thước, hai thân người bị đánh bật về sau. Tử Tâm Điều Cừ Hạo quát lớn:

- Tứ Thủy Song Hàn , nếu bỏ chạy như vậy há không phải các người là đồ hèn nhát ư, hãy vào đây, lão phu sẽ tiếp nhị vị một trận nữa.

Lúc đó, tuy Cừ Hạo đã phi thân lên, nhưng không hướng về phía Tứ Thủy Song Hàn mà từ trong không trung, ông ta thét lên một tiếng, thân hình đột ngột chuyển hướng nhằm Thanh Ấn Chưởng Hồ Tang công thẳng tới.

Thanh Ấn Chưởng Hồ Tang vừa kinh hoàng, vừa căm phẫn, tự biết vừa rồi có người đã cứu mình, ông chưa kịp suy nghĩ thì thế công của Cừ Hạo đã đến sát rồi, ông ta định huy động kinh lực đẩy ra sáu chưởng liên tiếp để cản thế công của đối phương. Lúc ấy, có một giọng nói đầy uy lực vang lên:

- Cừ phó minh chủ! Hạ thủ lưu tình!

Tử Tâm Điều Cừ Hạo đã vận đủ mười thành công lực, chuẩn bị chỉ dùng một đòn là đủ hạ đối thủ thì chợt nghe những lời nói đó vang lên, ông liền hiểu lời nói đó là do ai phát ra nên hét lên một tiếng toàn thân bắn xéo đi, đem toàn bộ lực chưởng đánh qua một bên, những tiếng âm âm vang lên đình tai nhức óc, một góc căn nhà gỗ bị luồng kinh lực kinh người đó quật đổ, cũng như lần trước dư kinh lực của Cừ Hạo không giáng thẳng vào Hồ Tang nhưng dư lực của nó khiến cho ông ta lao đảo bật lùi về sau hai bước.

Sở Vân lướt tới phía trước gần một trượng, Cừ Hạo vội kêu lên:

- Minh chủ, đại cừ đã báo đáp chưa?

Sở Vân lắc đầu nói:

- Tam Vũ công tử và người đó đã lọt lưới, nhưng chúng ta quyết không để bọn chúng trốn thoát.

- Chính thế, lưới trời lồng lộng tuy thưa mà khó lọt, dưới uy vũ của Kim Điều Minh, thì không gì không phải thò ra. Cừ Hạo tiếp.

- Minh chủ, người vừa cùng lão phu giao đấu là cao thủ nhất lưu của Bách Giác Bảo có tên gọi là Tứ Thủy Song Hàn, vì sao Minh chủ lại tha mạng sống cho hắn ?

- Bởi vì trong lúc ta cùng đường tuyệt vọng, người này đã giúp ta có dũng khí chiến đấu trong lúc mọi người đều bức hại ta thì người đó lại an ủi ta. Trên bước đường giang hồ, đạo nghĩa bại hoại như hôm nay, người đó đã không cố chấp trong cách cư xử với kẻ thù. Cho nên phó minh chủ, người hãy tha mạng cho hắn!

Cừu Hạo kinh ngạc đưa mắt nhìn Thanh Ấn Chương Hồ Tang một lúc rồi hạ giọng nói:

- Minh chủ, người này có phải là người mà Minh chủ trước kia đã từng nhắc đến? Đã kích thích tinh thần Minh chủ trên bãi biển trong đêm mưa gió ấy phải không, với cái tên là Thanh Ấn Chương Hồ Tang.

Sở Vân im lặng gật đầu, không nói, đưa mắt nhìn về phía Hồ Tang. Cừu Hạo tiến lên trước một bước, nói:

- Nếu vậy, thưa Minh chủ người đó quả là một hảo hán giang hồ, là một hào kiệt mà chúng ta đáng lý phải báo đáp nghĩa khí của ông ta mới phải.

- Đúng thế, ân oán cần phải phân minh.

Rồi từ trong bóng tối, Sở Vân cất tiếng nói vang lên:

- Thời gian thấm thoát đã hơn ba năm rồi, Hồ huynh trông vẫn anh hùng như xưa, chỉ có điều không biết có còn nhớ đến tại hạ nữa không?

Nghe thấy những lời nói đó, Hồ Tang không khỏi rung mình bật lùi về sau một bước, nói lớn:

- Các hạ là ai ? Là thù hay là bạn đó?

- Vừa là thù vừa là bạn. Hồ huynh, trường hợp đó xử lý thế nào?

Do dự một lúc Hồ Tang trầm giọng nói:

- Có phải người vừa rồi dùng chưởng lực cứu Hồ mỗ thoát khỏi nguy chính là các hạ không?

- Chính thế, chính là tại hạ đã làm việc ấy.

Lúc ấy Tử Tâm Điều Cừu Hạo bước ra ba bước, đưa mắt chăm chú nhìn Hồ Tang nhưng ánh mắt của ông ta không hề lộ vẻ đối nghịch, mà có vẻ tán thưởng và khâm phục. Là một người lão luyện giang hồ, Hồ Tang bỗng nhận thấy đầu óc mình rối bung lên không sao hiểu được kẻ thù trước mặt võ công cao cường như thế mà lại cải biến thái độ cư xử với mình. Và hơn nữa, đã hai lần ra tay cứu mình là ai? Một lúc sau Hồ Tang mới lên tiếng nói:

- Các hạ và Hồ mỗ có thể là kẻ thù của nhau, Hồ mỗ tự hỏi bình sinh chưa từng gia ơn cho ai, có thể các hạ nhận lầm Hồ mỗ rồi đấy, xin cứ ra tay, chớ có lưu tình!

- Đúng là quân tử, người có phải Thanh Ấn Chương Hồ Tang không?

- Đúng thế, ta chính là Hồ Tang!

Sở Vân bước thẳng tới nói lớn:

- Tại hạ là lăng tử Sở Vân đây mà.

Hồ Tang giật mình kêu lên một tiếng, thối lui hai bước, đưa tay chỉ vào Sở Vân, đôi môi run run một lúc lâu không nói nên lời. Sở Vân cười nói:

- Hồ huynh, tại hạ chưa có chết đâu. Kẻ đứng trước mặt Hồ huynh đây vẫn là kẻ có cái tên lăng tử Sở Vân ba năm trước đã ở trên bãi biển cửa sông Hoàng Hà. Tại hạ vẫn còn sống đây mà.

Hồ Tang hai mắt mở to, mồ hôi toát đầm đìa, một lúc lâu mới run run nói:

- Người.. quả là ... lăng tử Sở Vân thật sao?

Sở Vân tiến đến sát trước mặt Hồ Tang, mỉm cười nói:

- Hồ huynh, bộ mặt tại hạ vẫn khiến người ta kinh dị làm sao? Bản thân tại hạ lúc ấy cũng không tin là mình có thể sống được, nhưng trên thực tế thì tại hạ vẫn đang sống đây, không những thế mà còn sống oanh liệt hơn ba năm về trước nhiều lắm. Hồ huynh, trong tối tăm mê muội cũng vẫn có một chân lý, là có nguyên nhân thì có kết quả của nó. Tại hạ vẫn không sao quên được trong lúc hỗn chiến, nếu không có Hồ huynh khích lệ thì Sở Vân đã đầu hàng số phận. Hôm nay tại hạ trở lại đây để xem tình thế ra sao. Hồ huynh đã thấy rõ cả đấy.

- Sở Vân? Người tắm máu Bách Giác Bảo à?

- Tắm máu? Nếu vậy thì quá rẻ, ngoài việc tắm máu, tại hạ còn muốn cái nơi mà giang hồ đồng đạo từng coi là Long Đàm Hổ Huyệt từ nay sẽ thành bình địa vĩnh viễn, không thể khôi phục nổi.

Hồ Tang cảm thấy ớn lạnh, ông ta hiểu rõ cứ thấy tình hình diễn biến này giờ thì đủ biết Sở Vân không nói quá lời, Hồ Tang thấp giọng nói:

- Sở huynh, thủ đoạn như thế không phải táng tận lắm sao?

- Táng tận ư? Bạch Vũ công tử đã giết cha ta, cướp vợ ta và đẩy ta vào tử địa vẫn chưa buông tha ha ha ha... Hồ huynh, những điều ấy lẽ nào coi là táng tận lương tâm?

Thanh Ấn Chương Hồ Tang bồng đảo cả mặt, ngượng ngùi không biết nói sao, thật lâu sau đó mới nói được:

- Sự việc năm đó Hồ mỗ làm theo lệnh của người ta mà thôi, thân

mình mà mình đâu có làm chủ được. Hồ mõ những muốn viện vào có ấy để biện hộ nhưng ba năm đã qua, Hồ mõ hầu như chẳng bao giờ có thể yên tâm được. Những việc đó, ôi, Hồ mõ làm sao nói ra được...

- Cho nên, truy căn tìm gốc Bách Giác Bảo chủ Hoàng Cực không phải dựa vào bản lĩnh của mình mà làm điều thị phi, khôn phân phải trái, mà kẻ làm nên chính là những đứa cháu gọi ông ta bằng cậu: Tam Vũ công tử họ Thiệu kia thôi, chính chúng ra lệnh sáu người trong đêm đuổi giết tại hạ. Tại hạ muốn mình là kẻ đầu tiên tìm đến hấn đòi nợ máu.

- Sở Vân, Hoàng Bảo chủ đã bị...?

Hoàng Cực đã bị tại hạ dùng nội lực đánh cho khí huyết đảo lộn, lục phủ ngũ tạng đều chấn thương, tuy chưa chết ngay nhưng không thể sống lâu hơn được.

- Sở huynh, khi mà Hồ mõ làm đường lạc lối thì được Bảo chủ gia ân. Việc của Bảo chủ ngày ấy tuy nghịch thiên kinh địa nhưng đối với Hồ mõ ơn nghĩa vẫn còn mãi...

- Nếu theo ý Hồ huynh thì không cần phân biệt bởi vì ai cũng có lý do, thế thì làm sao có thể phục thù rửa hận được?

Bổng Tử Tâm Điều Cừ Hạo hạo một tiếng, song chưởng đưa lên ngang hông, đề phòng nếu có bất trắc. Hồ Tang hai mắt ngấn lệ, bổng ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Sở Vân, hiên ngang nói:

- Sở huynh vì đạo nghĩa, vì ân tình của Bảo chủ đối với Hồ mõ quá sâu, Hồ mõ dù biết rằng tự mình không thể địch được, nhưng Sở huynh muốn phục thù thì hãy trước hết đòi nợ ở Hồ Tang này đã rồi sau đó mới nói đến chuyện tha cho Hồ mõ này. Hồ mõ bất đắc dĩ phải đối mặt với Sở huynh, trở thành kẻ thù của nhau vì một là Hồ mõ không thể phụ lòng ân chủ, hai là Hồ mõ không thể phụ với đạo lý chung, chỉ có cái chết mới chứng minh được trái tim của Hồ mõ như thế nào.

Nói rồi Thanh Ấn Chưởng Hồ Tang đưa hữu chưởng lên vận công giáng thẳng xuống thiên linh cái của mình. Sở Vân thét lên một tiếng, bay người đến chụp lấy tay Hồ Tang hất mạnh khiến Hồ Tang té lăn trên mặt đất. Lúc ấy Tử Tâm Điều Cừ Hạo cũng ra tay nhưng chậm hơn Sở Vân một bước. Sở Vân vẻ mặt thâm trầm, nói:

- Hồ Tang, ngươi muốn tại hạ trở thành một kẻ thất nghĩa thất đức sao ? Người không hề có điều gì sai cả. Ba năm trước, người tuân lệnh Hoàng Cực đi giết tại hạ, người đã hoàn thành trách nhiệm đến cùng. Ba năm sau, tại hạ đến đây lấy máu đền nợ máu chỉ vì muốn mối thù của tại hạ và Tam Vũ công tử mà thôi! Đối với người vô can. Bản thân

người tự coi mình là một phần tử của Bách Giác Bảo, người cho rằng bọn họ đã sử dụng hết cả sức lực rồi sao? Nên người muốn lấy cái chết để chứng minh lòng mình với chủ. Nếu người làm như thế, thật vô giá trị mà lại khiến cho tại hạ suốt đời không yên tâm.

Nhìn Hồ Tang đau khổ ngượng ngừng hoang mang, Sở Vân thở dài một tiếng, ngẩng mặt lên nhìn trời, đầu lúc lắc ra chiều thất vọng.

Ngay lúc đó, Tử Tâm Điều Cừu Hạo tiến lên một bước, nói:

- Hồ huynh trọng tín nghĩa, nặng ơn đức, khiến cho tại hạ cảm phục, nhưng hai chữ nhân nghĩa cần phải hiểu cho thật rõ ràng không nén cố chấp, sinh mệnh của mình vốn mang ơn phụ mẫu, cũng không thể coi thường như thế. Cả đời ta lăn lộn giang hồ, mới biết cuộc sống không dễ dàng tí nào, dẫu coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, ấy thế mà không dễ chết đâu. Hồ huynh, những việc đó Hồ huynh đã làm không phải là vô bổ, nếu Hồ huynh tự sát thì lời thiên hạ sẽ nói những gì? Lão phu đã bảy mươi rồi mà không dám xưng là lão, chỉ vì kinh nghiệm chưa đủ hay vì còn nặng nợ với giang hồ?

Thanh Ấn Chương từ từ đứng dậy, cúi đầu nói:

- Tiên bối dạy chí phải, Hồ mỗ cần cho tấm lòng được bình yên...

Sở Vân cười to, nói ngay:

- Đúng rồi , đúng rồi, Hồ huynh, ba năm trước trong bọn người cùng với Hồ huynh còn có mặt người là lão Nhị Đái Đạo trong Cung Lý Song Câu sao bữa nay không thấy?

Nhìn thấy ánh mắt rực lửa căm hờn của Sở Vân, Hồ Tang hiểu hết ý nghĩa của câu hỏi đó, liền trầm giọng nói:

- Đêm ấy có sáu người đuổi giết Sở huynh, trừ ta ra thì có “Bạch Hồ Nhị Quỷ” Tiêu Đức, Tiêu Quang, “Cung Lý Song Câu” Đái Luân, ba người đó đã chết bởi tay Sở huynh. Đái Đạo vì cái chết của huynh trưởng Đái Luân mà kích động tâm linh, sau đó không lâu trở thành người điên, bị Bảo chủ nhốt ở phía sau Bảo trong Tam Vũ trang viên để chữa trị đến nay cũng vẫn không tiến triển gì. Lão ta suốt ngày nói lảm nhảm mê loạn. Bách Giác Bảo có Hà Lạc Lục Hữu, đến nay chỉ còn Hồ mỗ và Mãng Long Tiên Lý Tam Nghĩa hiền đệ hai người mà thôi...

Sở Vân cười nói:

- Có thể nói đến giờ phút này chỉ còn có một mình người mà thôi. Lý Tam Nghĩa đã bị ta biến thành tàn phế rồi.

Hồ Tang bi thảm bật lùi lại, hai mắt thất thần nhìn vào màn đêm lấm bầm:

- Trời ơi, ai đã làm nên tội, sai lầm này là của ai? Báo ứng, báo ứng tất cả đều là báo ứng, đều là luật nhân quả...

- Hồ huynh, Sở mỗ rất hiểu tâm trạng của huynh lúc này, nhưng hy vọng Hồ huynh vì tại hạ đã chịu những đau khổ mà hãy nghĩ lại.

Một lúc lâu sau, Hồ Tang mới nói:

- Sở huynh, người hành động rất đúng, rất đại trượng phu, ân oán phân minh. Sở huynh, Lý hiền đệ vẫn chưa chết chứ?

Thấy Sở Vân xác định Lý Tam Nghĩa còn sống, Hồ Tang cúi đầu nói:

- Ôi, đây cũng là báo ứng, nhưng lúc ấy không làm như thế thì anh em Hồ mỗ biết làm thế nào? Biết cư xử ra sao?

Sở Vân buồn buồn nói:

- Hồ huynh, thôi đừng nói lại chuyện cũ nữa. Từ nay về sau thì huynh đã có kế hoạch gì chưa?

Vietkiem.com